

באטסה

פנזין אוהדי הפועל ת"א

29.10.2005

גיליון 14

הפועל תל אביב מארחת בני סכנין – מחזור 17 עופר ציטיאט

משהו טוב עובר השנה על דרוור קשטן. תירגעו, החמסה עדיין מבצבצת מהג'ינס, וגם בקבוק המים נאמן לזווית הישענות המסורתית על שלט הפרסום. ובכל זאת, נדמה כי החומה המבוצרת שהקיפה את קשטן מאז פרשת קובלנץ ב-1984 מתחילה להתפורר. בכיר מאמני הדור הישן, הנושא עמו אסכולת כדורגל חד גונית המחלקת הכל לשחור ולבן, החל לשחוט השנה פרות קדושות בקצב מסחרר. יגאל אנטבי הנצחי למד באיחור של כמה שנים טובות את משחק ה"אחד באמצע" בחימום, גם חליס ודומב סופסלו במפתיע, והשיא הגיע לכך שבפעם הראשונה בקריירה הודה קשטן הלכה למעשה בכשלונו בבחירת זר, כשהוריד לספסל את אוגנין לאקיץ' המאכזב, מיד עם חזרתו של יוסי אבוקסיס מהפציעה.

קשטן הבין לאחר ההופעה העלובה בקרית אליעזר כי עשה כמה טעויות מקצועיות קשות בבניית הסגל (שחרור בסקוויט, השאלת עידן סרור המוכשר לפ"ת, האמונה העיוורת באנטבי), התעשת, והחל בסבב חילופים ושינויים טקטיים, שהביאו לשני המשחקים הטובים ביותר של הפועל העונה. באמצע השבוע הפסידה הקבוצה לנצרת עילית במסגרת גביע הטוטו, תוך הצגת יכולת חלשה להחריד של שחקני הספסל (בלטו בחולשתם: ורמוט, מסאיי דגו ועומר פרץ), שבאודאי לא יגרמו לדרור קשטן לכאבי ראש לגבי תמונת ההרכב למשחק היום מול בני סכנין. האחד עשר שחזרו מטדי עם ניצחון מתוק על בית"ר החלשה אמורים להמשיך ולקבל את הקרדיט. ביו אדפמי הצעיר מתגלה כיעיל, והוא ימשיך לאייש את עמדת המגן הימני. בקישור צפוי החתן הטרי אליניב ברדה להמשיך לשרוף את קו שמאל כפי שעשה בצורה נפלאה בטדי, ולקוות שזיטו אוגבונה יחל להבקיע שערים גם מחוץ לתיבת החמש, ובאחוזי ניצול מצבים מעט יותר גבוהים משל גבינה לבנה.

מנגד, מגיעה בני סכנין כשבר כלי, לאחר פתיחת עונה גרועה במיוחד שלא זכורה במחוזותינו כבר שנים. סכנין עדיין לא צברה נקודות לאחר שישה מחזורי ליגה וכבר הספיקה להחליף את המאמן מומי זעפרן בלופא קדוש. קדוש וסכנין התבזו באיצטדיונם החדש בסכנין מול בני יהודה והבלאגן חגג השבוע בחמולת גנאים. רכבת זרים נחתה, המריאה, ומיד חזרה, האשמה הוטלה בעיקר השוערים מאיר כהן וענאן פרו, ועם בכל זאת לא די, הרי שגם בקרב אוהדי הקבוצה פרצה תגרה שרק הלהיטה עוד את הרוחות הסוערות בסכנין. עם כל המטען השלילי הזה, מגיעה הערב סכנין לבלומפילד ומפנטזת על נקודה ראשונה בליגה. להפועל וקשטן, פשוט אסור ליפול בבית מול הקבוצה החלשה בליגה.

גאבור הלמאי,
קפטן נבחרת
הונגריה לשעבר.
מגדולי הזרים
של הפועל ת"א
בכל הזמנים. שיחק
בקבוצה במשך 3 עונות
והיה שותף לעונת אירופה
המופלאה. היום, בדרבי
הותיקים, הוא שב ללבוש
את החולצה האדומה, ומחזיר
אותנו, ולו לרגע אחד,
לתקופה יפה ומוצלחת הרבה
יותר.

עולה איתך לטדי... / מתנחלת אדומה

ולפעמים שרד של ריח - יגאל אנטבי, המגן השמאלי הנצחי, של הפועל, של הנבחרת (אם לא היה את אדורם), של הכדורגל העולמי: יגאל אנטבי הוא פה בשביל להישאר. מה לא עשית, מה לא ניסו, יגאל הוא סלע קיומנו, אנטבי הוא מעל הכל. הגדיל לעשות דרור קשטן, שבכדי להאיר את עינינו הראה שסרט הקפטן שניתן לו במחנה האימונים בהולנד לא היה מקרי - יגאל עלה כקפטן לכל המחצית השנייה מול נצרת עילית בבית שאן (איתן טייב בן זונה). מה נותר לנו האוהדים להגיד? יגאל תהיה בריא, הלואי יום אחד תצליח והזיכרון שיישאר לנו ממך יהיה הרבה מעבר לגול ההוא נגד חיפה.

ושלא תאבד תקווה - אוגנין לאקיץ', כל כך הבטחת בפגרה וכל כך מעט קיימת בליגה. כן, אתה סרבי, אתה מבטיח כמעט כמו בורקו ראדוביץ', אתה טוב באימונים וחד בעיטות בוולפסון.. אז למה אתה לא טוב במשחקים בזמן אמת?! רגע לפני שתהפוך להיות השחקן הטוב שכמעט היה לנו ביד, רגע לפני שתיזכר בנשימה אחת עם נלסון מנסה ומריו מסטרוביץ', יש לך עוד הזדמנות להיות שחקן כדורגל אירופאי, שחקן חיזוק. יאללה, שחק אותה אוגנין.

יש ערמה של חברה על הדשא - בעיתונות, באינטרנט, בין חבר לחברו: רבות נכתב ודובר על ארגון "אולטראס הפועל". מה לא נאמר על תלמידי התיכון וחיילי צבא הגנה לישראל ומשוחררים, שמקדישים ימיהם כלילותיהם לטובת כלל אוהדי הפועל תל אביב, כדורגל וכדורסל, למען לא יפקד שמם ביציע - למען לא יפקד שמם של אוהדי הפועל, באשר הם, מעל דפי ההיסטוריה. אני פונה לכל מי שידו משגת, לכל מי שליבו רוטט אל מול המראה של השלטים המרגשים והקולות המרעידים: המשיכו לתרום! תרומה קטנה של היום היא השלט הגדול של מחר... יאללה הפועל.

הקרב האחרון - אם דבר אחרון נשאר לאוהד הפועל בלב ובנפש, זה אוסישקין. אני לכשעצמי כבר הבנת שהקרב אבוד, עוד לפני כשנתיים. אבל ההבנה וההכרה, שחברי לבית ואחיי לצרה לא נטלו חלק במאבק ולא הצטרפו למחאה (שהייתה יכולה להיות המונית), שברה את ליבי. אוסישקין לנו ולילדנו הייתה צריכה להיות הסיסמא שתוציא לרחובות מאות אלפי אוהדי הקבוצה, שנדמה כי נדמו ברגע האמת.

חבל, אבוד וכאוב. אוסישקין יימוג השנה ועמו אגדת הכדורסל שהייתה וכמעט שהתגשמה, אם לא חדלת הרוח של אוהדי הקבוצה שלא היו שם ברגע הנכון. יהי זכרו של אוסישקין ברור.

משפט לסיכום: למה אין אוסישקין בבלומפילד????!!

אני הולך לבית שאן.../בוא איתי מים אל ים

זה התחיל באוסישקין, מוקדם בבוקר. השעה 10:30, עומדים עם שלט האולטראס על הגשר לתמונה קבוצתית של ההסעה. עשן הסיגריות המחניק באוטובוס והפסקות האוכל והשתיה התחילו כעצירה רגילה בשווארמה בתחנת דלק מחוץ לבית שאן והסתיימה בצפייה לשחקנים - סיבה למסיבה. עמדנו שם - 50 אוהדים מצוידים בדגלונים אדומים, מחכים לשדים האדומים. דגלון אדום ודגל הפועל התנוססו על התורן בתחנת הדלק. דקות לאחר מכן מגיע אוטובוס השחקנים - כולם רוקדים על הכביש, תוף נתלה על אי תנועה, ממש אולטראס אמיתי, כמו בארגנטינה. הרגשתי שייך. כשהגענו לאצטדיון גילינו את המחיר המופקע (80 שקל למבוגר, 40 לנוער). אף אחד לא קונה כרטיסים, מחכים להתערבות חיצונית. אחרי ניסיונות לעשות דבר מה בנושא, התייאשנו. נעמדנו מאחורי השער, נתלים על בטון, מנסים לראות את המשחק ולעודד משם. מורדי, אחד מאנשי המשק של הקבוצה, חילץ מספר הזמנות ובעזרת איסוף כסף דאגנו גם לאלו שלא השיגו הזמנה. הפסדנו, אבל למי אכפת?

על הקשר שבין הפועל ת"א ובני סכנין/עידן ליבוביץ'

התאריך הוא 18 במאי 2004. קבוצת בני סכנין זוכה בגביע המדינה לאחר נצחון 4-1 על הפועל חיפה ואני לראשונה חש התרגשות אדירה ממשחק בו לא הפועל ניצחה או מכבי הפסידה. מה יש בבני סכנין שגרם לי, כמו להמון אוהדי הפועל ת"א אחרים, לפתח סימפטיה כלפיה?

כביכול, ניתן לטעון כי מדובר בשתי קבוצות אשר מסמלות את הקיפוח המתמשך בין יהודים וערבים בישראל. בעוד הפועל מוכרת כקבוצה שהיעתה קרובה לשלטון ולהסתדרות וזכתה לחסדיהם, הרי סכנין הקטנה זכתה רק במחזור הקודם לארח משחק בליגת העל במגרשה הביתי, ולא בשדות זרים. אבל, למרות הפער התהומי הזה, אני סבור כי יש המון מן המשותף לשתי הקבוצות. לא לחינם זכינו תמיד לקבלת פנים חמה מצד סכנין וגמלנו להם באותו מטבע. האם התשובה היא כי מרבית אוהדי הפועל משתייכים למחנה השמאלי במפה הפוליטית? כנראה שהתשובה היא כן אך אני לא בטוח שזו הסיבה היחידה. כשאני חושב על משחק של סכנין, וזה לא משנה באיזה מגרש הוא נערך, עולות התחושות שלי בטדי וביד אליהו - מקומות בהם אני ממש חש כמיעוט נרדף. אוהדי סכנין מעבירים עונה שלמה בניסיון להרים ראש כנגד הגזענות והעריצות, ותחושת שותפות הגורל היא הדבר המתבקש ביותר. הדמיון בין הקבוצות בא גם לידי ביטוי במאבקי הירידה בעונה שעברה וברוח הלחימה הבלתי מתפשרת ששררה אצלן. אם בהפועל התרומה להשארות באה מהקהל ומשייע, בסכנין היה זה אדם בעל לב ענק מהסוג שכל אוהד הפועל אוהב והיה רוצה בקבוצה שלו- עבאס סוואן. אולי לא הכי כשרוני, אולי לא הכי אסתטי, אבל נשמה וסמל אמיתי, ועוד שממן לקרבה הבלתי רשמית בין שני המועדונים. בזמן שברוב המקומות זוכה סוואן לקללות על רגעי גזעני (אפילו כשהוא משחק במדי נבחרת ישראל!), בבלומפילד הוא זוכה לכבוד ולהערכה רבה. אם בטדי הוא נחשב כפרסונה נון גרטא, אני לא מכיר אוהד הפועל שלא היה מקבל אותו בשמחה.

כולי תקווה שנזכה לאכול בקלוואות בסכנין גם בעונות הבאות גם כי מגיע לערביי ישראל ייצוג בליגת העל אך בעיקר משום שתהא זו מכה לאותם גזענים הרחוקים ממני שנות דור מבחינה אידיאולוגית.

אז למה את מתכוונת?/אחד האדום

אחת הקלישאות היותר שחוקות בכל הקשור ליחסים רומנטיים היא "no means no" אין ספק, לא זה לא. מישהו אמר פעם שבכל חושך יש אור. על אף המכה הקשה שניתנת על הבחור המאוהב, לפחות נחסכת ממנו הצרה הצרורה של חוסר הוודאות.

בכל הקשור לעונה הזאת, הפועל תל אביב, מושא אהבתנו, מתנהגת כמו בחורה מתוסבכת עם פטיש לנצלנות. לצד השלישיות והרביעיות בגביע הטוטו השם יקום דמו, סיפקה הקבוצה מאז פתיחת הליגה, על הבמה המרכזית, תוצאות שהן לא בשר ולא חלב - הפסד בדרכי, התבטלות בקרית אליעזר, לצד ניצחונות משכנעים על קבוצות חזקות כמו בני יהודה ובמגרשים מאיימים כמו טדי. לצד התניית אהבים והצהרות מחויבות היא דופקת ברז, מתרחקת ומשאירה אותך להתבודד בכעסך על כסאות רטובים בצפון הארץ. הניצחון בטדי היה כמו שיחת "יום הולדת שמח" אחרי חודשיים ללא דיבורים. פתאום, משום מקום, היא מתעקשת להישאר בתמונת החיים שלך, בצד האחורי של הראש, ללא שום התחייבות ובחסות הסאב טקסט. היא מקבלת את שאריות האמפטיה למרות שהיא יודעת שזה רק פלירט קצר של נימוס, ומתדלקת אותך לעוד שבועות של התחבטויות כואבות.

אז הפועל, בחייאת ראבק, מה את רוצה? נצחון, תיקו, אולי הפסד? שאני אשכח? שאני אברח? שאני אנתק לך בפנים? פתאום זה "רק שמונה נקודות מחיפה" ולא "כבר 8 נקודות מחיפה". פתאום "אנחנו קבוצה לא רעה" ולא, אנחנו קבוצה "לא טובה". בסופו של דבר, המפלט האחרון של הבחור המאוהב, הוא להתנתק. לשכוח. להתקדם הלאה. אולי למצוא את ההיא הבלונדינית שגרה ביד אליהו ומסתובבת עם דיפלומטים מכל אירופה, לדפוק ולזרוק ולפזול לעבר זאת עם הסיליקון וההונדה מחיפה. אצלנו? תמיד אותה אחת. הקבוצה הזאת היא חתונה קתולית בלי חתונה.

יומיים לאחר מכן ביקרתי בבית שאן, באמצע החג, בשעת צהריים, במרדף אחר קבוצה שמתעקשת לשחק בי ולא בכדור. שוב הייתי, ציפיתי, קיוויתי, ובכלל - זה כנראה לא משנה אם היא טובה, או רעה, או מנצחת, או מפסידה, או שומרת על קשר עין עם הצמרת או מתפנה למאבקי מרכז טבלה סוערים עם האיזוטריה של הליגה - אולי אנחנו בכלל לא אוהדי כדורגל, שנעים על פונקציה מתקבלת על הדעת של תוצאות מול תמיכה, אלא סתם אנשים שאוהבים. יותר מדי, פחות מדי - אבל אנחנו הדבר הוודאי היחיד במציאות של הפועל תל אביב.

אז אם אפשר, קצת וודאות - תהיי החלטית. לכאן או לכאן. אבל בכל זאת, תמיד יותר נחמד לשמוע "כן" ולסמן "1" בטוטו.

בעד ונגד – איזיביטו אוגבונה

בעד – "מעופף כפרפר, עוקץ כדבורה"/חוני קבלו - אז אחרי שגמרתם לקרוא את כל ההשמעות המובנות מאליהן. אחרי שצחקתם בפעם האלף על מימדי הגוף האבסורדים, על ההתמכרות הנרקוטית לאופסיד, על ההחלקות המטופשות ברחבה (שים טטופקס כבר באמאש'ר) וכל יתר הדברים שעושים את זיטו לשחקן שמעלה חיוך של רחמים על פניו של כל אוהד – הנה משפט אחד שהישרים מבינינו יודעים בעומק ליבם שהוא נכון: לאיזיביטו אוגבונה יש את הפוטנציאל להיות החלוץ הטוב בארץ. ואם כבר תפסתי אומץ, הנה עוד משפט: יחסית לגילו, נסיונו, והתנאים בהם נקלט בארץ – זיטו הוא סיפור הצלחה. הנה כמה נתונים שאולי כבר שכחנו: "המתאגרף", בפי מקטרגיו, הגיע להפועל בשנת 2004. שנה מזעזעת בכל קנה מידה שרק 2005 התעלתה והשכיחה אותה. כל ילדי הדאבל עפו, סקוררים מוכחים כמו קרגולה ואבו לאבן צורפו לקבוצה, רובן סולצ'אגה (זוכרים?) נפצע ונעלם, כנפו (מתאמצים לשכוח?) נפצע וחזר רק בסוף העונה- ובתוך כל הטרור הזה, כשהוא מתפקד כחלוץ יחיד במערך הזוי של 1-5-4, כמעט ללא קשרים נורמלים מאחוריו - הבקיע אוגבונה 11 שערים 31 בישראלים. מלך השערים של הפועל באותה עונה. ב2003 עם סלים פיני ועומרי המהוללים זה היה בן לוז עם 10 שערים, ב2001 (כמעט אליפות) זה היה אוסטרץ עם 9. ב2005 האיזמה, שנה שבה אף שחקן בהפועל לא פגע ממטר – מי שם 7 שערים כולל שפיץ אחד בדבר'י והיה (שוב) מלך השערים? נו? שוב המתאגרף השנוא. קשה שלא לחטוף עליו עצבים. אני מודה. כשאתה רואה את החולירע הזה תקוע באופסיד שנה, או מחמיץ ממצבים מצחיקים, או מתרשל בפעולות טכניות פשוטות אתה שוכח לרגע שמדובר בהר אדם שנע במהירות מפחידה יחסית לגודלו. אתה שוכח שהוא צעיר, רק בן 22! אתה שוכח שגם יעקובו התבשל בכפר סבא לפני שנהיה איגיביני הגדול – אתה שוכח שבתנאים בלתי אפשריים, עם 3 מאמנים שהתחלפו, נתן זיטו תפוקה שיחסית לרקורד המפואר של חלוצי הפועל בשנים האחרונות היא בכלל לא רעה. ודבר אחרון. מי שעוקב אחריו יודע שמדובר בילד טוב. שחקן שנותן את הנשמה, שמושפע מאוד מהקהל. בואו נתמוך בו, בואו ניתן לילד את הסיכוי להפוך לתותח שהוא יכול להיות. אז תנו לו צ'אנס. הוא משחק מהלב

נגד - הנובל של קשטן/אייר וואלר - איבן פבלוב, הפסיכולוג הרוסי הידוע, פיתח בתחילת המאה העשרים את תיאוריית "הרפלקס המותנה". התאורייה אשר מהווה את אחת מאבני היסוד לפסיכולוגיה המודרנית זיכתה את פבלוב בפרס נובל. ביום ראשון בערב בעודי עומד במרומי היציע הצפוני בטדי מנסה להבין איך שחקן יכול להיות כל פעם בנבדל, ואיך המאמן המוערך בארץ לא מחליף אותו, הכל התחבר לי- קשטן רוצה פרס נובל. בניגוד לפבלוב הוא לא הולך להשתמש בכלבים ובעכברים בשביל להוכיח את התיאוריה שלו, הוא בחר להשתמש באדם שחום עור בעל נתונים פיזיים מרשמים מניגריה בניסיון להוכיח שכל אדם בעזרת הנחייה מתאימה והייפ תקשורתית מתאים יכול להפוך לחלוץ לגיטמי בליגת העל. לצערי הניסוי, למרות ניצנים מעוררי התלהבות לפעמים (התימי מהטריבונה קרא לו במעריב "ג'ורג וואה הצעיר"), נכשל וקשטן לא יקבל פרס נובל, מקסימום הוא יקבל את הנבחרת של איצ'ה ולוזון. למה אוגבונה גרוע? אני יכול ללכות פה יער גשם שלם במניית חוסר היכולות שלו, זה מיותר. כל מי שראה משחק של הפועל בשנתיים האחרונות יודע שלילד ממוצע בן 4 יש יותר שליטה בכדור ממנו, וכנראה גם יותר הבנה של המשחק(וכמובן גם סיומת יותר טובה מול השער). במקום זה אני רק רוצה להפריח את אחת הטענות המרכזיות של הסניגורים. טענת ה"מהירות והבלגאן בהגנה". "ראית איזה מהיר אוגבונה? איך הוא הפחיד את הבלם!" משפטים בסגנון הזה שמע כל מי שהיה בבלומפילד בשנתיים האחרונות. לא נעים להיות זה ששובר את הסטיגמה אבל אוגבונה לא מהיר. תנסו להיזכר מתי פעם אחרונה ראיתם אותו רץ לכדור עומק במקביל לבלם וגם מגיע אליו לפניו? זה לא קרה. זיטו איטי מכל בלמי ליגת העל (חוץ מאסי דומב כמובן). כאן לא נגמרת הצרה, מכיוון שהוא כל כך גדול ולא מודע לפיזיות שלו, אם זיטו כבר מגיע לכדור, רוב הפעמים נשרק פאול לרעתו (שוב חוץ מאסי דומב שכנראה היה תופס אותו בחולצה). בקיצור בזיטו אין שימוש על מגרש הכדורגל. השימוש היחידי שאני יכול לראות בו הוא ביצוע טרייד עם היוניטד. הגנת טמפה ביי סובלת מפציעות, אני בטוח שגלייזר ימצא בזיטו איכויות פורסט גאמפיות. מצד שני ממה שהבנתי מבחינת חקיקה נגד עבריינות מין, בישראל החוקים די סלחניים(לפחות לכדורגלנים),.אולי נצליח להביא את כריסטיאנו רונאלדו במקומו.

ציטוטאט

סוכנות לכל ענפי הביטוח

יעצי מס מוסמכים

ייעוץ וטיפול בענייני מס הכנסה, מע"מ
ביטוח לאומי והנהלת חשבונות ממוחשבת
רח' התאנה 2 ראשון-לציון. ת"ד 27, 75100
טל: 03-9669662. פקס: 03-9692986

ואלה שמות

לכבוד דרבי הותיקים המתרגש עלינו לטובה, ולטובת ההיסטוריה והנחלת המורשת, מובאים בפניכם הפרטים הסטטיסטיים הקטנים על מי שהיו חלק גדול מהפועל תל אביב. נתונים באדיבות ארכיון עמיקם.

יום טוב טליאס – שוער, שם 41 הופעות ב-4 עונות.

אריה אלטר – שוער, רשם 82 הופעות ב-4 עונות.

אחמד מוסא – מגן שמאלי, רשם 110 הופעות ו-21 שערין ב-7 עונות.

דוד הרשליקוביץ' – מגן שמאלי, רשם 140 הופעות ו-4 שערין ב-9 עונות.

יעקב אקהויז – בלם, רשם 454 הופעות ו-12 שערין ב-17 עונות.

יוסי זאנה – בלם, רשם 215 הופעות ושער אחד ב-9 עונות.

קובי סגל – בלם, רשם 83 הופעות ושער אחד ב-4 עונות.

רמי הרמה – קשר אחורי, רשם 123 הופעות ב-9 עונות.

שבתאי יחבס – קשר, רשם 124 הופעות ו-3 שערין ב-8 עונות.

גימי טורק – קשר, רשם 238 הופעות ו-40 שערין ב-11 עונות.

משה סיני – קשר, רשם 317 הופעות ו-87 שערין ב-13 עונות.

ג'ורג' בורבה – קיצוני שמאלי, רשם 177 הופעות ו-45 שערין ב-6 עונות.

משה מוסטרל – מגן ימני, רשם 78 הופעות ו-8 שערין ב-7 עונות.

ניסים חלפון – מגן ימני, רשם 30 הופעות ושער אחד ב-4 עונות.

קובי זיתוני – בלם, רשם 79 הופעות ו-3 שערין ב-3 עונות.

מוריס זאנו – קשר, רשם 251 הופעות ו-54 שערין ב-9 עונות.

יואל שוהם – שוער, רשם 36 הופעות ב-2 עונות. זכה לציון "10" באחד המשחקים.

אבי אזולאי – קשר אחורי, רשם 143 הופעות ו-2 שערין ב-7 עונות.

גאבור הלמאי – קשר אחורי, רשם 77 הופעות ו-9 שערין ב-3 עונות.

אמיר ליברמן – חלוץ, רשם 137 הופעות ו-18 שערין ב-7 עונות.

דוד קרמו – חלוץ, רשם 27 הופעות ושער אחד ב-3 עונות.

רפי שמואל – חלוץ, רשם 117 הופעות ו-15 שערין ב-7 עונות.

גבי לסרי – מגן שמאלי, רשם 193 הופעות ו-31 שערין ב-10 עונות.

חידון טריוויה/גל סוקולובסקי

ב-5 הגיליונות הקרובים יוצגו בכל גיליון 10 שאלות. כל עיתון יכול שאלות מאותה עונה, החל מעונת 1997/8 ועד עונת 2001/2. הפתרונות לשאלות יובאו בגיליון הבא.

הפעם: עונת 1997/98.

1) מול איזו קבוצה כבש עופר שיטרית רביעיה?

א) הפועל חיפה. ב) הפועל כפר סבא. ג) עירוני ראש"צ. ד) מכבי יפו

2) בעונה זו שיחק שמעון גרשון לראשונה כקפטן. באיזה משחק זה היה?

א) במחזור ה-13 נגד הפועל ב"ש. ב) במחזור ה-15 נגד הפועל אשקלון. ג) במחזור ה-16 נגד מכבי הרצליה. ד) במחזור ה-17 נגד הפועל כפר סבא

3) מה היה משחקו הראשון של סבסטיאן סימרוטיץ' במדי הפועל?

א) בגביע הטוטו מול בית"ר ירושלים. ב) בגביע המדינה נגד מכבי יפו. ג) בגביע אירופה נגד סטרומסגודסט. ד) בליגה מול מכבי הרצליה.

4) בעונה זו הודחה הפועל תל אביב מהגביע בשלב רבע הגמר על ידי הפועל ירושלים בפנדלים. מי כבש את פנדל הנצחון לזכות הפועל ירושלים?

א) אסי טובי. ב) אמיר גולה. ג) לאסלו צה. ד) לירן שטראובר.

5) מי היה הקפטן בדרכי בו ניצחנו 1:0 משערו של דרסיליה?

א) פליקס חלפון. ב) שביט אלימלך. ג) שלום תקוה. ד) קזימיש מוסקאל

6) באיזה יום בשבוע נערך משחקו של הפועל במחזור ה-1 נגד מכבי הרצליה?

א) שישי. ב) שבת. ג) ראשון. ד) שלישי

7) במחזור ה-18 הפסידה הפועל תל אביב בטדי להפועל ירושלים. אילו מהעובדות הבאות איננה נכונה?

א) זאת הייתה הפעם האחרונה שבה הפסידה הפועל תל אביב להפועל ירושלים בטדי.

ב) במשחק זה חזר ג'ורג' דרסיליה לשחק עם הספרה 8 לאחר שמחזור קודם החליף את החולצה למספר 13.

ג) זאת הייתה הפעם האחרונה שהפועל שיחקה עם חולצה כחולה.

ד) במשחק זה שלף השופט עמית קליין שני כרטיסים צהובים לחובת שחקן הפועל ירושלים, אך השחקן לא הורחק.

8) בעונה זו השיגה הפועל תל אביב רצף נצחונות נאה במשחקים שנערכו בבלומפילד. כמה נצחונות כלל אותו רצף?

א) 6. ב) 7. ג) 8. ד) 9.

9) כולנו זוכרים שאיל צור היה השופט במשחק בין בית"ר ירושלים לבית שאן. אך מי היה השופט במשחק המקביל שנערך בבלומפילד נגד הפועל פ"ת?

א) חיים יעקב. ב) סבי אלנקווה. ג) עמית קליין. ד) אבי פרינץ.

10) באיזה מקום סיימה הפועל ת"א את הבית בגביע הטוטו?

א) מקום ראשון. ב) מקום שני. ג) מקום שלישי. ד) מקום רביעי

פנדל גול – זה גול/אורי מייזלמן

אין הרגשה יותר נוראה לאיש חינוך מאשר להרגיש ברגע קרטי עבור חניכך שהם כשלו. טדי. תומר חליבה נוגע ביד. שריקה. אני למטה, עצבני וכעוס, ובטוח שהשריקה הזאת לא עושה לי טוב באיזשהו מובן. מה קרה? שרקו לנו פנדל? ואנשים? חוגגים! צוהלים! שרים שירים של בויאקה!! חברים, ביקשו ממני לכתוב וזה הדבר היחיד שנראה לי מספיק חשוב. קיבלנו פנדל – אוטומטית להסיר כל חיוך. לשתוק. אנחנו אוהדי הפועל. לא שום דבר אחר. בעיטה נכנסת פנימה? שופט סימן גול? אפשר להתחיל לשמוח. לפני זה כלום, ודקה אחרי "מי המציא את המילה" לחזור לעודד. בצניעות ובאהבה, עם כל הכוח, עד שנחטוף את השוויון. כאלה אנחנו, לתמיד. אנחנו הרי כל כך למודי סבל, למודי אכזבות, למודי מי שאנחנו. הקהל היחיד בעולם שבטדי בדקה ה-85 אף אחד בו לא מחייך ומשתולל. היחידים בעולם הזה שיכולים גם להוביל 3 בדרכי ולהיות בטוחים שלא ננצח. כל כך הרבה פעמים קפצנו סתם. כל כך הרבה חיוכים של חלוצים שעוברים במועדון שלנו ועוד לא הפנימו את הכלל – שכל מה שיכול לקרות יקרה, שכל שער שנכנס סופו שיפסל. שכל כפיר אודי ישים יד על המותן בדיוק כשישלחו את סבי למצב של 100 אחוז ויעשה אופסייד. שכל אסי טובי שרץ לשער 1 הוא הזיה כי עוד לא ראית את מאיר לוי. שכל איזה קרואטי מהספסל שרב עם ניר לוין ותכף נזרק ישים גול. לכל הדברים שכל החיים הארוכים שלנו קורים לנו להוסיף גם את זה??? באם אמא שלכם. אל תקפצו אחרי ששורקים לנו פנדל.

איפה אפי?/אדם אלי

קבוצת הכדורסל של הפועל ת"א עומדת לרדת השנה ליגה. אני יודע שהרבה אוהדים לא מעוניינים לקרוא את זה מכיוון שזה יפריע לבועה האוטופית אליה הם הכניסו את עצמם מאז עזיבת גוסינסקי שבה "אין תחרות, אין עניין, שאול ככה שאול ככה", אבל עדיין קבוצת הכדורסל, אם לא יקרה שום שינוי משמעותי, עומדת השנה לרשום בפעם השלישית בתולדותיה ירידה לליגה השנייה, והרבה לפני יד אליהו ושאלו אייזנברג, זה הולך לקרות בגלל מאמן הקבוצה, מר אפי בירנבוים. בירנבוים בנה השנה את אחת מהקבוצות הטיפשות בתולדות המועדון. קבוצה בלתי מאומנת ועם שחקנים חסרי מושג בסיסי בענף בו הפועל הקבוצה מספר 2 בארץ. אבל חמור בהרבה מחוסר היכולת וההבנה של שחקנים כמו ארז כץ, מרקוס האטן, רוג'ר פרינגטון ושות', היא האדישות הבלתי נסבלת שמציג מאמנם. בירנבוים, אחד המאמנים המוערכים ביותר בארץ, פשוט הפסיק לעסוק באימון אחרי הניצחון במלחה ונאום "שתיקת הכבשים" אשתקד, ומאז הוא מתפקד כסטטיסט במשחקי הקבוצה, ולא תורם בכלום לניהול משחקי ואימוני הקבוצה. האפסיות של בירנבוים באה לידי ביטוי בכל משחקי קדם העונה ובבניית הסגל לעונה הנוכחית. ההסתמכות על זרים בינוניים עם עבר בארץ (האטן, רוברטס, פרינגטון) והאבטלה הסמויה של בירנבוים במשחקים, הפכים כרגע את הפועל לקבוצת "ראן אנד גאן", נטולת כל אוריינטציה הגנתית וחסרת שיטה, וגם הופכת אותה לאחת המועמדות הבכירות לירידה השנה. כדי להימנע מאסון שעלול למחוק סופית את מועדון הכדורסל של הפועל תל אביב, חייבים להפרד מבירנבוים עוד היום, לפני שיהיה מאוחר מדי.